

[Pürschel.]

Aar f. Eks. Det bliver i Virkeligheden langt mere overskueligt, og for den almindelige Befolkning er det meget lettere at følge med og forstaa hele Systemet.

Med Hensyn til § 16, Utilregnelighedsparagraffen, vil jeg gerne sige til den ærede Ordfører for Socialdemokratiet, at det er min faste Overbevisning, at ingen Domstol nogen Sinde vilde gaa til at anvende Utilregnelighedsparagraffen, uden at der forelaa en Lægeerklæring om Spørgsmaalet, og at denne Lægeerklæring ogsaa vil blive af en ganske overordentlig stor Vægt overfor Domstolene, er givet; man kan vel sige, at den i de allerfleste Tilfælde vil blive fulgt. Men man bør efter min Mening, saaledes som ogsaa Forslaget gør det, sikre Domstolene den sidste og afgørende Indflydelse paa dette Spørgsmaals Behandling.

Med Hensyn til Straffene er Forholdet dette, som begge de ærede foregaaende Talere har været inde paa, at man ikke har medtaget Tugthus blandt de Straffe, som Forslaget kender. Det var jo saaledes, at der i Udvalget dannede sig et meget stort Flertal, nemlig alle Udvalgets Medlemmer minus det daværende Medlem Højesterets-sagfører Heilesen, for igen at indføre Tugthus blandt Straffene.

Det er rigtigt, at denne Enighed for saa vidt var en formel Enighed, som det ikke lykkedes at samle Udvalget om en bestemt Udformning, men man tværtimod gik lige midt over, saaledes at Halvdelen af Medlemmerne stod paa det af den ærede Ordfører for Socialdemokratiet refererede Standpunkt og den anden Halvdel paa det af den ærede Ordfører for Venstre refererede Standpunkt dog atter med den Tilføjelse, at det daværende Medlem Professor Axel Møller subsidiært tiltraadte Socialdemokratiets Udvalgsmedlemmers Standpunkt. Men for mig er dette store Flertal dog et Vidnesbyrd om, at der her i Salen, og formentlig derfor ogsaa i det danske Folk, er et Flertal, som holder paa Begrebet Tugthus, som ikke er med til dette, at man nu kun skal have de to Frihedsstraffe Hæfte og Fængsel, og jeg tror for mit Vedkommende, at dette er rigtigt.

Jeg skal ikke indlede nogen principiel Diskussion herom, jeg nævner det kun for at sige her ved første Behandling, at det vilde forekomme mig at være et beklageligt Resultat, om man af Mangel paa Evne til at finde en Udformning maatte gaa med til, at en Strafart ganske forsvandt, skønt der er et stort Flertal, som mener, at det i og for sig er rigtigt at bevare den.

Hvad Dødsstraffen angaar, har den højtærede Justitsminister i sin Forelæggelsestale som Begrundelse for, at denne Straf ikke er medtaget i Lovforslaget, særlig nævnt det uoprettelige, der vilde være, hvis der blev begaaet en Fejl.

Dette forekommer nu ikke mig at være det afgørende Argument imod Dødsstraffen. For det første vilde det efter min Mening ikke være teknisk uigennemførligt at formulere en Anvendelse af Dødsstraffen saaledes, at man udskød de Tilfælde, hvor Muligheden for Justitsmord forelaa. Det vilde være vanskeligt, men ikke umuligt. Det Eksempel, som den højtærede Justitsminister nævnte, og som gav Anledning til Omtalen, det Mord, der for nylig fandt Sted ude i en af Vesterbros Sidegader, er et typisk Eksempel paa, at man særdeles vel kan have Skyldspørgsmaalet liggende saa klart, at ingen Tvivl er mulig; det er der efter min Mening ikke i netop den Sag, den højtærede Minister nævnte.

Derfor er Muligheden for Justitsmord efter min Mening ikke en tilstrækkelig logisk Begrundelse for at udelukke Dødsstraffen. Naar jeg ikke gør mig til Talsmand for dens Bevarelse, er det ikke, fordi jeg ikke godt kan se, at den i hvert Fald i visse kritiske Situationer kan have sin Værdi, men der mener jeg, den kommer af sig selv. Jeg tænker paa disse Tilstande, som vi lykkeligvis meget sjældent, forhaabentlig aldrig oplever herhjemme, men som man kender i Udlandet, hvor man indfører Undtagelsestilstand eller Belejringstilstand eller den Slags Ting. Her vil Dødsstraffen efter min Mening være et uundgaaeligt Nødværge for Samfundet, men den vil komme uden Hensyn til, hvad der staar i en Straffelov — men jeg haaber aldrig, vi skal opleve den Slags Tilstande herhjemme.

Naar jeg ikke gør mig til Talsmand for Dødsstraffens Bevarelse, er det, fordi den efter min Mening faktisk er afskaffet herhjemme, og fordi den generalpræventive Virkning, man tillægger den, er afhængig af en bestemt Ting, nemlig af, at Straffen eksekveres, og det er paa dette Punkt, det har vist sig, at det intet betyder, at den staar i Straffeloven, idet den jo ikke i Menneskealdre er eksekveret herhjemme. Den er overhovedet kun idømt forholdsvis faa Gange efter Straffeloven og i alt kun eksekveret, saa vidt jeg husker, 4 Gange, hvoraf den sidste ligger tilbage i Begyndelsen af 90erne. Derfor er jeg en Tilhænger af, at man skal lade denne Straf forblive ude af Straffeloven.